

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det spørgsmål glæder jeg mig også til at få svar på.

Så vil jeg også godt bede fru Pia Dahl om at fortælle os, om Fremskridtspartiet kan give en forklaring på, hvorfor antallet af tilfælde af kønssygdomme er faldet så dramatisk de seneste par år, om man mener, at det har årsag i kønssygdomslovgivningen, og hvorfor det så netop er sat ind her de seneste par år med det meget store fald i antallet af kønssygdomme.

Dernæst må jeg sige, at jeg synes, fru Pia Dahl afslører et fantastisk ukendskab til, hvad der egentlig er gjort i forbindelse med bekæmpelsen af sygdommen AIDS.

Når man kan stå heroppe og sige, at der er tale om en laden-stå-til, en situation, hvor man venter og ser på udviklingen, så synes jeg nok, det er en hån imod de fantastiske mange mennesker, både offentligt ansatte og i frivillige organisationer, som har ydet et kæmpearbejde for netop at oplyse om smittevejene for sygdommen AIDS, og jeg skal garantere fru Pia Dahl for, at det har reddet masser af mennesker – og helt unge mennesker – fra netop at blive smittet med denne sygdom. Det er noget, som kønssygdomslovgivningen i hvert fald ikke kan gøre.

Så vil jeg i øvrigt sige til fru Pia Dahl, at jeg vil hævde, at AIDS er ikke en kønssygdom. Det er den nemlig ikke alene af den grund, at den ikke står i kønssygdomsloven, for det er den tekniske betegnelse for en kønssygdom.

(Kort bemærkning).

Pia Dahl (FP):

Jeg skal rette mig selv, for jeg sagde 1.700 AIDS-syge, det er rigtigt. Jeg skulle have sagt 1.700 AIDS-smittede.

Til hr. Torben Lund vil jeg gerne sige, at en kønssygdom er vel betegnet ved, at man overfører smitten ved nær, intim kontakt, og det er jo da i hvert fald det, som er tilfældet for AIDS-virus.

Kristian R. Kristensen (KRF):

Fra Kristeligt Folkeparti vil vi gerne sige ministeren tak for den saglige og fyldestgørende redegørelse i forbindelse med lovforslag nr. L 11 om ændring af lov om bekæmpelse af kønssygdomme, i dette tilfælde især om sygdom-

men AIDS. Vi er positive over for den holdningsmæssige styrkelse, der er sket i forhold til de udtalelser, der i marts 1987 blev fremsat af daværende indenrigsminister, hr. Enggaard.

Med denne opstramning nærmer vi os den holdning, som Kristeligt Folkeparti af menneskelige og medmenneskelige grunde altid har ønsket at stå for, en holdning, som også nærmer sig de intentioner, der ligger i Fremskridtspartiets forslag om registrering af AIDS-smitte i Danmark, det forslag, hvor man i bemærkningerne har været så venlig at nævne Kristeligt Folkeparti som en støtte til tanken om, at sygdommen AIDS placeres under kønssygdomsloven, hvilket Fremskridtspartiet i øvrigt ikke skal have utak for.

Forskellen ligger nok mest deri, at Kristeligt Folkeparti ønsker en større intensivering i oplysning, forebyggelse og behandling, ligesom Kristeligt Folkeparti stærkt understreger betydningen af den livslange troskab i ægteskabet.

Kristeligt Folkeparti er meget opmærksom på både den positive og den negative udvikling, der sker på kønssygdomsområdet i almindelighed og på AIDS-området i særdeleshed. Vi følger de statistiske oplysninger og analyser og ser med bekymring på den tiltagende udbredelse af AIDS blandt særlig udsatte befolkningsgrupper.

Vi ønsker fremmet enhver form for oplysning, forskning og behandling til gavn for de personer, der ulykkeligvis har pådraget sig denne indtil nu uhelelige sygdom.

Det er meget væsentligt for os at pege på, at vi stiller os særdeles kritisk til den oplysningskampagne, der stort set savner mindst én væsentlig dimension, nemlig en markering af den seksuelle ansvarlighed. Fordi en person har pådraget sig en sygdom, fratages vedkommende ikke sit medmenneskelige ansvar og bør derfor heller ikke uden konsekvenser kunne påføre andre den samme sygdom.

Vi opfordrer til ansvarlighed og peger i den forbindelse på det mest sikre: at indgå og forblive i et varigt parforhold.

Når ryge-, spise- og drikkevaner kan ændres via oplysningskampagner, bør vi ikke nedprioritere oplysning omkring en ændring af eventuelle seksualvaner.

Et af de væsentligste steder, hvor oplysningsindsatsen bør sættes ind, er i skolernes ældste